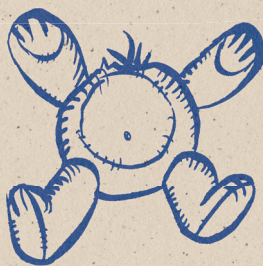

Dúšan Taragel
Jozef Gerli Danglár

Rozprávky
pre neposlušné deti
a ich sarkastických
rodičov

Upozornenie!

Táto kniha obsahuje množstvo praktických a užitočných návodov, ako si poradiť s neposlušnými deťmi alebo ako sa chrániť pred ich vyčíňaním. Autori a vydavateľ sa však zriekajú zodpovednosti pri aplikácii predložených modelových situácií na akýchkoľvek deťoch.

Ale ak si to predsa len chcete vyskúšať, dodržiavajte tieto pravidlá:

1. Čítajte túto knihu deťom pred spaním.
2. Čítajte túto knihu deťom pred: školskými výletmi, návštevami príbuzných alebo rodinnými oslavami.
3. Miesta, ktoré sú podľa vás mimoriadne výchovné a poučné, prečítajte deťom aj 3 razy za sebou.
4. Najlepšie však bude, keď deti necháte, aby si knihu prečítali samy.

Rozprávka o lenivom Tónovi

Kým bol Tóno malý, jeho lenivosť nikomu neprekážala. Starostliví rodičia ho obliekali, česali, čistili mu zuby, a dokonca ho aj krmili. Tóno len otváral ústa, prežúval, a to tak lenivo, že jeho starostliví rodičia pri tom zaspávali, zmorení celodennou prácou a lietaním po obchodoch. Občas zaspali tak tuho, že spadli zo stoličky. Ozvalo sa zadunenie, Tóno sa strhol a pustil sa do plaču. Starostliví rodičia okamžite vyskočili a v panike behali po kuchyni. Núkali Tónovi rôzne dobroty, spievali mu pesničky a napokon si ho vyložili na chrbát a chodili s ním po byte. Tónovi sa to páčilo. Smial sa a kričal: „Hijó! Hijó!“ Iné nevedel, pretože bol taký lenivý, že sa ani nenaučil poriadne rozprávať.

Tak to šlo veľmi dlho. Tóno bol lenivejší a lenivejší a starostliví rodičia čoraz ustaranejší. Už dávno si všimli, že iné deti svojim rodičom pomáhajú: vynášajú smeti, umývajú riad, chodia von so psíkom alebo aspoň poupratujú svoju izbičku. Tóno najradšej ležal v posteli. Starostliví rodičia mu vždy priniesli raňajky, nakrmili ho, učesali, Tóno sa opäť zakutral pod paplón a spal až do neskorého popoludnia. Potom sa opäť nechal nakrmiť a učesať a čakal, akú zábavu mu starostliví rodičia vymyslia. Keď mu nič nevymysleli, zvalil sa na zem a nahnevane ručal až dovtedy, kým si ho starostliví rodičia nevyložili na chrbát, nebehali s ním po byte hore dolu a on pritom opäť kričal: „Hijó! Hijó!“

Blížil sa však čas, keď mal Tóno začať chodiť do školy. Starostliví rodičia boli z toho celí znepokojení. Sedávali v kuchyni a premýšľali, čo robiť. Báli sa mu povedať, že od septembra bude musieť nosiť školskú tašku, učiť sa písať a počítat a čo je možno najhoršie, chodiť na telocvik a precvičovať svoje lenivé telo. Báli sa, že keď túto strašnú správu Tónovi povedia, začne ručať a oni sa z toho ručania úplne zbláznia. Napokon sa rozhodli: treba si zavolať na pomoc nejakého skúseného odborníka. Rýchlo otvorili telefónny zoznam a po chvíli hľadania odborníka našli: volal sa plukovník Štainšnitzeľ a bol to najznámejší špecialista na boj s detskou lenivosťou. Rodičia sa potešili. Ihneď mu zatelefonovali a dohodli sa s ním, že príde na druhý deň a vylieči ich Tóna z lenivosti.

Plukovník Štainšnitzeľ prišiel zavčas rána. Najprv netrpezlivo zazvonil a potom začal na dvere búchať päťou. Starostliví rodičia rýchlo otvorili. Za dverami stál mohutný starec s vyvalenými očami

*Plukovník Štainšnitzeľ kopnutím dvere otvoril, vrátil sa dnu a zareval:
„PÓÓÓ-ZOR!“*

a vlasmi zježenými od zlosti. Mal oblečenú uniformu a na nohách vysoké vojenské topánky. „Som plukovník Štainšnitzel' v zálohe!“ zareval starec a s dupotáním sa vrátil do bytu. Starostliví rodičia sa od strachu roztriasli. Náš Tónko, vraveli plačlivo, ešte spí, možno by sme mali chvíľu počkať, aby sa nevyľakal. „Nemôžem čakať!“ zareval starec. „Čakajú ma ďalší pacienti! Vo vedľajšej ulici lenivá Kača, ktorej sa nechce upratovať bábiky, a na druhom konci mesta bratia Dum-pákovci, ktorí tento rok pre lenivosť ešte nevyliezli z postele!“ Starostliví rodičia smutne zvesili hlavy a mlčky ukázali na dvere Tónovej izbičky. Vedeli, že už ničomu nemôžu zabrániť. Plukovník Štainšnitzel' kopnutím dvere otvoril, vrátil sa dnu a zareval: „PÓÓÓ-ZOR!“

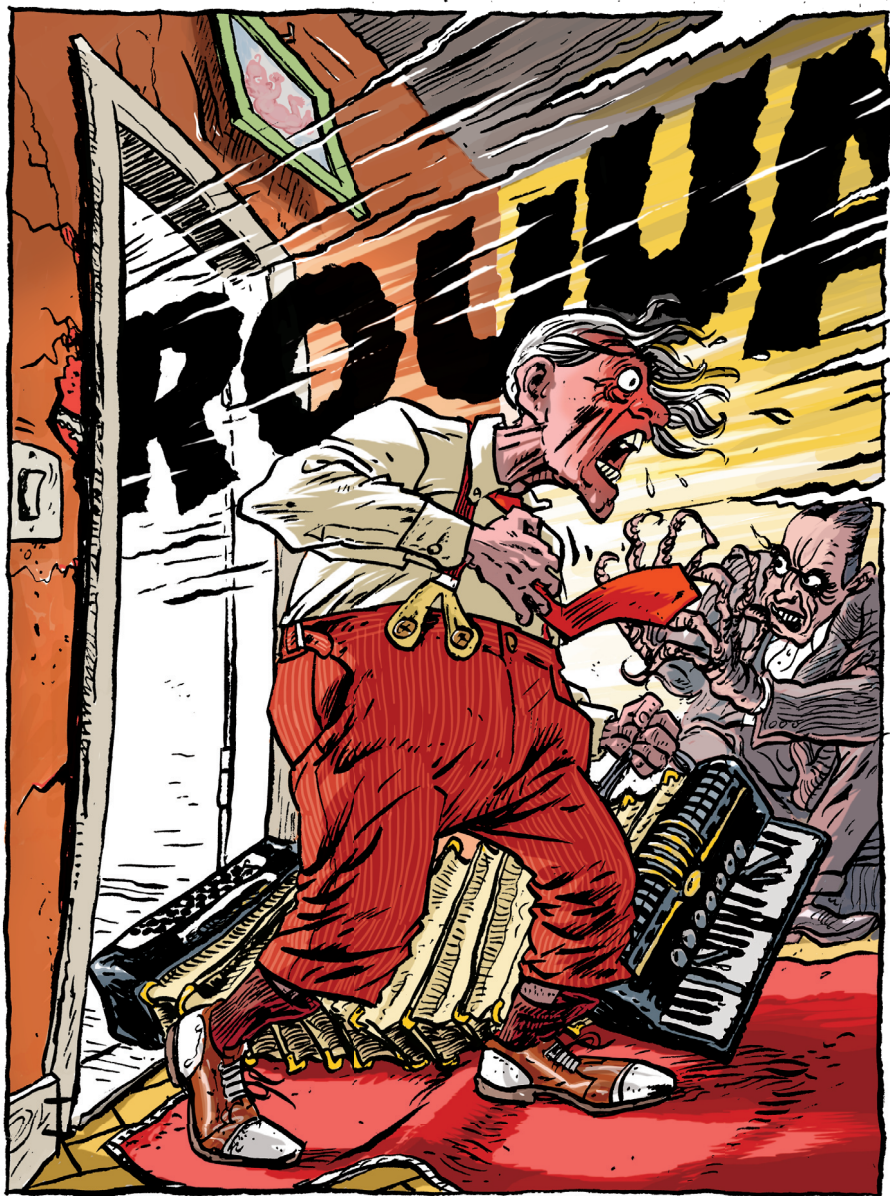
Starostliví rodičia si ustrašene sadli do kuchyne a s napätím čakali, čo sa bude diať. Z Tónovej izbičky sa niesol rev plukovníka Štainšnitzel'a a prekvapené Tónovo ručanie. Tóno ručal viac a viac a plukovník reval: „Vyzliecť pyžamo! Obliecť nohavice! Čože? Ty si nevieš obliecť nohavice?! Ani košeľu? A kde máš trenírky?! Behom po topánky! Nestojím, nepozerám a utekám!“ Na Tónovej izbe sa rozleteli dvere a Tóno s ručaním vybehol von. V predsieni schmatol svoje topánky a chvatne sa začal obúvať. Plukovník Štainšnitzel' stál nad ním a reval: „Ako sa to obúvaš? Ľavú na pravú a pravú na ľavú? Zaviazať šnúrky! Ty si nevieš zaviazať šnúrky? Mám ti to ukázať? ČÓÓÓ?!!!“ Starostliví rodičia sa zatvorili v kuchyni a pustili sa do plaču. Bolo im lenivého Tóna ľúto a báli sa, že dostane nejaký šok a prestane rásť alebo začne škúliť.

Po hodine sa Tónova liečba skončila. Dvere na kuchyni sa otvorili, dnu vpochodoval Tóno a za ním plukovník Štainšnitzel'. „ZASTA-

VITĚ STÁTĚ!“ zareval plukovník a Tóno zastavil. Bol oblečený, obutý aj učešaný. Liečba vášho syna bola náročná a komplikovaná, povedal plukovník, no isté výsledky sme dosiahli. Starostliví rodičia si uľahčene vydýchli a potešili sa. „VYNIESTĚ SMETI!“ zničoho nič zareval plukovník. Starostliví rodičia sa vyľakane strhli, no Tóno okamžite schmatol kôš so smeťami, vybehol von, vysypal ho a vrátil sa. „PO-UPRATOVAĚ IZBU!“ opäť zareval plukovník a Tóno sa pustil do upratovania svojej izby. Plukovník si dôležite sadol za stôl a pustil sa do vyplňania lekárskeho predpisu: „3 x denne vysypať smeti, 7 x denne upratať izbu, 2 x denne umyť riad, 5 x denne vyčistiť všetky topánky, ráno studená sprcha, pred spaním kontrola čistoty uší,“ mrmlal si plukovník, potom predpis podpísal a odovzdal ho starostlivým rodičom. Starostliví rodičia sa od dojatia takmer rozplakali. „DISCIPLÍNA, PORIADOK A PRÍSŇY REŽIM! To je základ boja proti detskej lenivosti!“ zareval ešte plukovník, zrazil opätky a odišiel liečiť ďalšieho pacienta.

Starostliví rodičia sa však tešili zbytočne. Ešte ani nedomyslel dupot plukovníkových vojenských topánok, už sa Tóno zvalil na zem a pustil sa do zúrivého ručania. Darmo ho starostliví rodičia chľácholili a upokojovali, Tóno ručal, ručal a ručal. Museli ho uložiť do postele, nakrmiť, učešať a potom až do večera nosiť na chrbte, pričom Tóno medzi ručaním kričal: „Hijó! Hijó! HIJÓ!!!“

Večer, keď Tóno konečne zaspal, starostliví rodičia sedeli unavene v kuchyni a premýšľali, čo ďalej. Liečba plukovníka Štainšnitzeľa sa ukázala ako neúčinná. Školský rok sa začínal o týždeň a bolo treba niečo podniknúť. Až do polnoci si lámali hlavy a potom na to prišli:

Na druhý deň ráno prišlo asi 15 odborníkov.

zavolajú všetkých odborníkov na detskú lenivosť naraz. Čím viac ich bude, tým lepšie. Vyskúšajú, čo sa bude dať, a možno aspoň jeden z nich dokáže vyliečiť Tóna z lenivosti. Ako sa rozhodli, tak aj spravili: celú noc telefonovali a posielali telegramy odborníkovi na boj s lenivosťou. Opisovali im Tónovu lenivosť a prosili ich: „Príďte čo najskôr!“

Na druhý deň ráno prišlo asi 15 odborníkov. Netrpezlivo sa tlačili v predsieni a čakali, kedy budú môcť predviesť svoje liečiteľské umenie. Každý z nich mal svoju vlastnú metódu. Jeden tvrdil, že proti lenivosti sú najlepšie zábaly do studenej mokrej plachty. „Dieťa sa v mokrej plachte trasie od zimy dovtedy, kým ho lenivosť neprejde.“ Iný ukazoval svoje ruky, čudesne pokrútené ako staré konáre. „To je od lenivosti,“ hovoril. „Vždy, keď ich ukážem nejakému dieťaťu, naľaká sa a prestane byť lenivý.“ Ďalší mal metódu veselých kotrmelcov. „Dokážem robiť najveselšie kotrmelce na svete,“ tvrdil odborník. „Urobím pred lenivým dieťaťom niekoľko veselých kotrmelcov, ono sa rozveselí a chce ich spraviť tiež. Zabudne na svoju lenivosť a je vyliečené.“

Starostliví rodičia všetkých upozorňovali, že liečbu budú môcť začať, až keď sa Tóno zobudí. Už tu mali takého, čo kopal do dverí a kričal, a oni si podobnú liečbu neželajú. Počkajú, kým sa Tónko zobudí, nakrmia ho, učešú a potom začne liečba. Jeden starý pán s ťahacou harmonikou navrhol, že zobudí Tóna jemne, veselou piesňou. On to už veľmi dobre pozná: dieťaťko spí a odrazu sa sladko usmieva – deduško mu hrá na harmonike jemnú veselú pieseň. A takto, príjemne zobudené, hneď zabudne na lenivosť. Všetci sa začali hádať:

aj oni majú plno prostriedkov, ktorými môžu Tóna príjemne zobudiť. Veselé kotrmelce sa predsa dajú robiť aj potichu a ukazovať pokrútené ruky tiež. Jedna pani navrhla, že by mohla Tónovi, aby sa nezobudil, spievať uspávkanky. Ostatní by sa medzitým dohodli, kto pôjde liečiť prvý. Napokon to vyhral starý pán s harmonikou. Povedal, že má ešte jeden úväzok, vo vedľajšej ulici, kde budieva lenivého Miša. Je to jeho stály zákazník, a preto má právo na istú prednosť, keď tu už stojí ráno od piatej.

Starostliví rodičia teda potichu otvorili dvere na Tónovej izbe, starý pán vošiel dnu, dvere opäť zavreli a všetci napäto čakali, čo sa bude diať. Najprv bolo ticho. Potom začuli tóny harmoniky. Starý pán chvíľu citlivo preludoval, potom sa osmelil a začal hrať melódiu. Chvíľu ju rozvíjal a napokon pridal aj spev. Spoza dverí Tónovej izbičky sa niesla jemná veselá pesnička a všetci si uľahčene vydýchli – zdalo sa, že všetko je v poriadku. Ale len na chvíľu. Zrazu, z ničoho nič, začal Tóno ručať. Starostliví rodičia zhrozene zalomili rukami. Tónovo ručanie znelo ako zapnutý vysávač, naberalo na hlasitosti a zúrivosti, zbytočne sa starý pán snažil hrať a spievať z celých síl. Napokon sa mu hlas zlomil, prešiel do ťažkého kašľa, harmonika začala žalostne kvíliť, potom sa rozleteli dvere a starý pán sa vypotácal von. V tvári bol celý fialový, snažil sa nabráť dych a neprítomne gúľal vyvalenými očami. Nastala panika. Nieкто priniesol stoličku, iný pohár vody. Starý pán rozhadzoval rukami a chcel svoj kabát. Zmätok využil odborník s kotrmelcami. Vrútil sa do Tónovej izbičky a začal robiť veselé kotrmelce, no o chvíľu si rozrazil hlavu o skriňu, celý zakrvavený vybehol von a utiekol preč.

Starostliví rodičia liečbu okamžite prerušili. Vbehli do izbičky, začali Tóna tíšiť, nakrmili ho, umyli mu zuby, učesali vlasy a opäť ho uložili do postele. Tóno ešte chvíľu hnevivo ručal a napokon zaspal. Starostliví rodičia všetkým nariadili absolútne ticho. Nikto nebude ich Tóna rušiť, kým sa sám nezobudí! „Čo je to za

liečbu, keď dieťa reve ako tur?“ Odborníci zmätene prikyvovali hlavami, opäť sa natlačili v predsieni a trpezlivo čakali ďalej.

Tóno sa zobudil až neskoro popoludní. Chvíľu zlostne ručal, ako signál pre starostlivých rodičov, potom sa opäť nechal nakrmiť, učesať a obliecť a konečne mohol prvý odborník začať liečbu. Lenže všetko bolo zbytočné. Márne sa odborníci snažili a chodili jeden za druhým do Tónovej izby, odpoveďou im bolo len zúrivé ručanie. Nezabralo vôbec nič – ani mokré plachty, ani pokrútené ruky, ani uspávkanky. Odborníci vošli do izbičky a o chvíľu zhrozene vybehli von, kričiac, že čosi také ešte nezažili – nevyliciteľný prípad lenivosti! Predsieň sa pomaly vyprázdnila, a keď utiekol aj posledný odborník, starostliví rodičia si smutne sadli v kuchyni za stôl. „Čo budeme robiť?“ pýtali sa sami seba.

Odpoveďou im bolo krátke Tónovo zaručanie. Už bol večer, vonku tma a vyhladnutý Tóno si pýtal jesť. Starostliví rodičia vbehli do

izbičky, nakrmili ho, učesali a prezliekli do pyžama. Práve si ho chceli naložiť na chrbát, aby ho trocha ponosili, keď odrazu zaznel zvonček. „Cfrr! Cfrr!“ Starostliví rodičia prekvapene zdúpneli. „Kto to môže byť? Nejaký zlostný sused, ktorému sa nepáči Tónovo ručanie?“ Šli k dverám, chvíľu načúvali a potom otvorili. Za dverami stál drobný staručký deduško. Usmieval sa, úctivo sa uklonil a potom sa predstavil: aj on je odborníkom na liečbu detskej lenivosti. Žiaľ, cestuje z veľkej diaľky, a preto nemohol prísť načas, dúfa však, že bude pripustený k pacientovi. Starostliví rodičia otvorili ústa, no deduško sa šikovne vtisol do bytu a hneď sa pýtal, kde je Tóno. „Náš Tóno ide práve spať,“ povedali starostliví rodičia. „To nevádi,“ povedal deduško. „Ale náš Tóno má za sebou ťažký deň,“ namietali starostliví rodičia. Deduško sa stále usmieval. „Jeho liečba bude krátka, šetrná, ale účinná!“ Rodičia sa zamysleli. „A v čom spočíva podstata liečby?“ spýtali sa nedôverčivo. Deduško radostne nadskočil. „Hrám sa s deťmi na koníka,“ povedal. „Na koníka?“ začudovali sa starostliví rodičia. „To predsa robíme s Tónom každý večer a nepomáha to.“ „Ale ja mám vlastnú metódu!“ povedal deduško a rodičia teda ustúpili. Pootvorili dvere na Tónovej izbe a všetci vkročili dnu.

Tóno sa lenivo a mrzuto vyvaľoval v posteli. Starostliví rodičia chvíľu rozpačito postávali vo dverách a potom ukázali na drobného deduška. „Tento deduško sa chce s tebou hrať na koníka,“ povedali. Tóno si hosťa premeral. „Chceš sa hrať na koníka?“ spýtal sa deduško. Tóno chvíľu zachmúrene premýšľal a potom prikývol. „Stačí, keď vylezieš z postele a postavíš sa vedľa mňa,“ povedal deduško. Tónovi sa to nepáčilo. Prečo by mal vyliezať z postele? Na tvári vystrúhal zlost-

nú grimasu a už už sa zdalo, že začne ručať, no potom si to rozmyslel. S fučaním a s pomocou starostlivých rodičov vyliezol z postele a postavil sa k deduškovi. Deduško si radostne pošúchal ruky, rozosmial sa a odrazu, nikto nevie ako, skočil Tónovi na chrbát a zakričal: „Hijó! Hijó! HIJÓ!!!“

Tóno od prekvapenia zmeravel, ale len na chvíľu. Začal zúrivo ručať a snažil sa deduška z chrbta striasť, no márne. Deduško sa držal ako kliešť, zbytočne Tóno behal po byte, váľal sa po zemi a ručal, až sa nábytok triasol. Starostliví rodičia zalamovali rukami a bedákali. Snažili sa Tónovi pomôcť, ale nevedeli ako: Tóno s deduškom na chrbte vběhol do predsene, odtiaľ na chodbu, z chodby na schodište a zo schodišťa pred dom. Tam sa na chvíľu zastavil, akoby nevedel, kam má utekať, ale potom sa rozbehol a s dupotáním a fučaním zmizol aj s deduškom kdesi v nočnej tme. Chvíľu sa ešte starostlivým rodičom zdalo, že počujú jeho ručanie a deduškov tenký hlas kričiaci hijó, hijó, no potom už len šumelo lístie stromov.

Starostliví rodičia dlho stáli na schodoch a čakali, že sa Tóno vráti. Potom im začalo byť chladno, tak šli do domu a sadli si v kuchyni za stôl. A sedia tam až doteraz, pretože lenivý Tóno sa už nikdy nevrátil, nikto o ňom nepočul a ani ho už nikto nevidel. Tak mu treba, lenivcovi!